

Použitá hudba (film, rok, skladatel):

Alibi jako řemen (1984, Pavel Blatný)
Chvíle (1972, Pavel Blatný)
Exponát smrti (1978, Pavel Blatný)
Období digitální (1982, ?)
Osudná smyčka (1967, Richard Tománek)
Profesor Popelnice (1982, ?)
Případ hodného vedoucího (1977, Pavel Blatný)
Kníže (1969, Josef Berg)
Tomáš a hvězdička (1982, Milan Slimáček)
Zlatý drak (1985, Jiří Bulis)
Dlouhý týden (1981, Jiří F. Svoboda)
Zjasnělá noc (1984, Jiří Bulis)
Případy pana Janíka (1990, Jiří Bulis)
Vrah (1984, Jiří Bulis)
Hedvika (1979, Jiří Bulis)
Víc než případ (1984, Jiří Bulis)
Vampýr (1989, Miroslav Kořínek)
Veliká stavba (1993, Leoš Kuba)
Případ žárlivého muže (1986, Jiří Bulis)
Kaktus, bomba, letadlo (1969, Pavel Blatný)
Pozvání spravedlivých (1968, Pavel Blatný)
Moudrý Engelbert (1968, Pavel Blatný)
Přebytečná pravda (1975, Pavel Blatný)

Celkový čas / Total time 40:00

Kompilace a mix / Compiled and mixed by Tarnovski, 2013

www.gurunas.net
www.signalsfromarkaim.blogspot.cz

SIGNALS
FROM
ARKAIM

Tarnovski:

Proč jsme se nepotkali zaživa? (mixtape)

hudba z inscenací ČST Brno

1967-1993

Signals From Arkaim / sfa012 / 2013

Když jsem nedávno při bloumání v centru Brna narazil na budovu televize, snažil jsem se kamarádům z Tokia, kteří tam byli se mnou, vysvětlit, proč právě tenhle objev je pro mě tak zásadní. Dost toho jako obvykle zůstalo ztraceno v překladu, ale především jsem si v tu chvíli uvědomil, jak moc je můj vztah k brněnským televizním inscenacím nepřenosný a nepřetlumočitelný. Podobně zoufale by to asi vypadalo, kdyby mi oni pro změnu vysvětlovali například nuance estetického ideálu ikl. Yasu a Mayuko se tehdy v podstatě museli spokojit s tvrzením, že právě stojí před nejdavnějším televizním studiem na světě a basta. Tak přímočaře jednoduché to samozřejmě není. Každopádně režiséři Jiří Vanýsek, Rudolf Tesáček nebo Vojtěch Šturna se už zřejmě do jejich pantheonu slovanských hrdinů (Krteček, Švankmajer, Kybernetická babička) neprobojují. V tom mém mají ovšem čestné místo.

Moje zkušenost s filmy z Brna se dá přirovnat snad jen k pomyslnému vstupu do paralelní dimenze. Tohle totiž není obyčejný fiktivní svět, který se snaží více či méně zdařile napodobit realitu. Figury tu sice mají svoje rodiny, pracují (nebo o práci mluví) a paří v papundeklových nočních barech. Všechno zde ale funguje podle poměrně těžko rozklíčovatelných, záhadně posunutých pravidel. Předně události tu mají úplně jiné tempo. To, co jste až dosud považovali za banalitu, se tu drouze a emotivně řeší. Podstatnější věci se často přejdou náznakem nebo úplně chybí (kvantové skoky ve scénáři). Divák je tak neustále nucen přehodnocovat svoje ustálené názory a priority. Dějové linky bývají opakováně přerušovány. Rozvlněné kulisy, všudypřítomné ruce či stíny lidí ze štábu a bimbající mikrofony v záběrech (schválně kdo najde jeden na titulním obrázku) vás pokaždé spolehlivě vykopnou z lineárního diváckého módu. Snaha tvůrců o permanentní znejištování publiku (Co to je? Kde to jsem? Kdo vůbec jsem?) je vedená pomocí radikálních prostředků. Smrtící dávky patosu a těžká melancholie (řada hlavních postav má psychické problémy), zaumný humor a vtipy bez pointy, svérázné pojedání herectví, režie, ale třeba i práce osvětlovačů (ty odlesky obrouček brýlí!). Strmá akcelarace děje, vpravdě nečekané stříhy, rozblurované záběry. Záhy v tomhle zvláštním časoprostoru zákonitě přestanete sledovat chronologii příběhu a rozlišovat polarity (padouch x hrdina, tragédie x komedie). Tvůrci vám tak nepřímo vzkazují, že je zkrátká jen na vás, jestli se chcete smát nebo bát. Nebo obojí zároveň. Tao v Brně.

I s hudbou, která v inscenacích ČST Brno zní, je nakládáno dost, ehm, experimentálně. Vedle anonymního muzaku tu najdete i skladby opravdu skvělých autorů (Pavel Blatný, Jiří Bulis, Josef Berg). Dynamika zvuku a volba hudebních aranží v mnoha případech vůbec nijak nesouvisí s děním na obrazovce. I proto není většinou problém vnímat jen samotný soundtrack. Bez obrázků. Z přibližně stovky zhlédnutých filmů jsem pro SFA připravil čtyřicetiminutový mixtape. Práce to byla dlouhá, ale kromobyčejně zábavná. Příběh si ke zvukové stopě doplňte dle libosti. Snad si tuhle podivnou krásu užijete.

J. Tarnovski, červen 2013